

БЕСТСЕЛЕР THE NEW YORK TIMES

Шарі Лапена — відома канадська авторка, світове визнання якій приніс трилер «Подружжя по сусідству». На її письменницькій діяльності позначився досвід адвокатської практики.

Анна й Марко з донькою Коруо живуть у престижному районі Нью-Йорка. Одного разу їхні сусіди — Синтія і Грем — запрошують до себе на вечірку. Молоді батьки не хочуть залишати немовля, однак усе ж таки погоджуються прийти в гості. Вечірка не приносить радості Анні, до того ж вона помічає, що Синтія неприховано фліртує з Марко. Вдома на пару чекає жахлива картина: двері відчинені, речі розкидані, а маленької Кори немає в ліжечку... Хто викрав їхню доньку, завдавши сім'ї такого болю? Детектив Ресбак підозрює, що до справи причетні самі батьки...

Ранок вівторка, Кори немає вже четвертий день. Останній поліцейський покидає будинок. Анна не може повірити, що вони залишаться самі.

— Але що буде, раптом зателефонує викрадач? — говорить вона.

Марко мовчить. Йому видається очевидним, що ніхто не зателефонує. Так само очевидним йому видається й те, що поліція не вірить в існування викрадача.

Ресбак каже:

— Ви впораєтеся. Марко все зробить правильно.

Коли вона з сумнівом дивиться на детектива, він продовжує:

— Можливо, викрадача відлякує наша присутність, можливо, коли ми підемо, він зателефонує.

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-3388-1

9 786171 123388 1

ШАРІ ЛАПЕНА
ПОДРУЖЖЯ ПО СУСІДСТВУ

ПОДРУЖЖЯ
ПО
СУСІДСТВУ

ШАРІ ЛАПЕНА

**ПОДРУЖЖЯ
ПО
СУСІДСТВУ**

S H A R I L A P E N A

THE
COUPLE
NEXT DOOR

ШАРІ ЛАПЕНА

ПОДРУЖЖЯ
ПО
СУСІДСТВУ

ХАРКІВ КЛУБ
2017 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
Л24

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Lapena Sh. *The Couple Next Door : A Novel* /
Shari Lapena. — New York : Pamela Dorman Book /
Viking, 2016. — 320 p.

Переклад з англійської *Юлії Максимейко*

Дизайнер обкладинки *Mibl Art (Володимир Воляннюк)*

ISBN 978-617-12-3388-1
ISBN 978-0-735-22108-6 (англ.)

© 1742145 Ontario Limited,
2016
© Nemiro Ltd, видання укра-
їнською мовою, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», пере-
клад та художнє оформ-
лення, 2017

Гелен Геллер, найзахопливішому агенту

Подяки

Я мушу подякувати дуже великій кількості людей. Гелен Геллер — надзвичайний агент — дякую за все. Сердечна вдячність також усім у «Марш ейдженси» за їхні представництва в усьому світі.

Величезна подяка Брайану Тарту, Памелі Дорман та всім людям у «Вікінг Пінгвін» (США). Дуже вдячна також Ларрі Фінлі та Френкі Грею з «Трансволд» у Великій Британії та всій їхній чудовій команді. Дякую також Крістін Кокрейн, Емі Блек, Бхавні Чаухан та команді «Даблдей Канада», що підтримувала мене. Мені страшенно пощастило з командами маркетингу і зв'язків із громадськістю по обидва боки Атлантики.

Дякую Ілзі Брінк за дизайн веб-сайту.

Також я дуже вдячна моїм першим читачам — Леслі М'ютік, Сандрі Оустлер та Кейті Коломбо.

І, звісно ж, я б не написала цієї книги без величезної підтримки своєї родини.

Розділ 1

Анна відчуває, як у її шлунку булькотить кислота і підступає до горла; перед очима в неї пливе. Вона випила забагато. Синтія постійно підливала в її келих. Анна намагалася стриматися, але потім пустилася берега — вона не знала, як інакше пережити цей вечір. Тепер вона й не уявляла, скільки вина випила протягом цієї нескінченної вечірки. Вранці їй доведеться зцідити й вилити своє грудне молоко.

Від спеки літньої ночі Анна втрачає притомність духу й дивиться на хазяйку, звузивши очі. Синтія відкрито фліртує з її чоловіком, Марко. Чого Анна має з цим миритися? Чому чоловік Синтії, Грем, не перешкоджає цьому? Анна розлючена, проте безсильна — вона не знає, як зупинити це так, щоб не видаватися пафосною дивачкою. Всі вони дещо напідпитку. Тож вона все ігнорує, клеочучи всередині, й маленькими ковточками п'є охоложене вино. Анна не з тих людей, хто влаштовує сцени, не з тих, хто привертає до себе увагу.

Синтія ж, тим часом...

Усі вони втрюх — Анна, Марко та добре вихований чоловік Синтії, Грем, — дивляться на неї, немов зачаровані. Особливо Марко, який, здається, не може й відвести від Синтії очей. Наповнюючи келих Марко, вона нахиляється якимось занадто близько до нього, так, що її обтислий топ опиняється так низько, що Марко міг би носа почухати об її декольте.

Анна нагадує собі, що Синтія фліртує з усіма. Синтія виглядає так чудово, що, здається, просто не може себе опанувати.

Та що довше Анна спостерігає, то цікавіше їй стає — чи могло щось насправді відбуватися між Марко й Синтією. Досі в Анни не було таких підозр. Можливо, це алкоголь викликає в неї параною.

Ні, вирішує вона, вони не поводитися б так, якби їм було що приховувати. Синтія фліртує більше за Марко: він лише приймає її увагу, бо йому це лестить. Марко й сам надто гарний: його скуйовджене волосся, ліщинові очі та чарівна посмішка завжди привертала увагу. Вони блискуча пара — Синтія та Марко. Анна наказує собі припинити. Запевняє себе, що Марко вірний їй. Вона знає, що він віддає всього себе родині. Що він відданий їй та дитині.

Він залишиться поряд, хай би що там не було, — й вона робить великий ковток вина, — як би не було погано. Спостерігаючи за тим, як Синтія висне на Марко, Анна дедалі більше турбується і засмучується. Вона досі на двадцять фунтів важча, ніж треба, після пологів, від яких минуло півроку. Вона думала, що на цей момент вже повернеться до ваги, що була в неї до вагітності, та, здається, на це потрібен принаймні рік. Треба їй припинити продивлятися журнали на виході з бакалії, порівнюючи себе з тими селебриті-матусями, яким персональні тренери допомагають виглядати чудово вже за якихось кілька тижнів.

Та навіть у своїй найкращій формі Анна не могла змагатися з такими, як Синтія — її вища, фігуристіша сусідка з довгими ногами, великими грудьми та водоспадом чорнючого волосся. До того ж одяг Синтії вбиває з одного маху — вона завжди на високих підборах та у сексуальному вбранні, навіть якщо йдеться про вечерю вдома зі ще одним подружжям.

Анна не може зосередитися на розмові. Вона вимикає звук і втуплюється у мармуровий камін, такий самий, як і в їхній вітальні, по інший бік спільної стіни, що відділяє Анну з Марко від Синтії та Грема; вони живуть у цегляному будинку на кілька родин, типовому для північної частини

Нью-Йорка, доладно збудованому наприкінці дев'ятнадцятого століття. Усі будинки в ряду схожі — в італійському стилі, вишукані, дорогі — та, окрім будинку Марко й Анни, який завершує ряд і дещо відрізняється за стилем і оздобленням, кожен із них — маленький витвір мистецтва.

Анна незграбно тягнеться за мобільним телефоном, що лежить на обідньому столі, й перевіряє час. Майже перша ночі. Вона ходила до дитини опівночі. Марко перевіряв, чи усе гаразд, о пів на першу. Потім вони із Синтією пішли покурити на задню терасу, тоді як Анна й Грем ніяково сиділи за неприбраним столом, напружено розмовляючи. Треба їй було вийти на двір із ними, вдихнути повітря. Та вона не пішла: можливо, через те що Грем не любив, коли поряд із ним палять, і то було б грубо чи принаймні нечемно лишити його самого на власній же вечірці. Тож, на засадах моралі та етики, вона лишилася. Грем, англосаксонець і протестант, як і сама Анна, має бездоганні манери. Чого він одружився з такою дівкою, як Синтія, — загадка. Синтія та Марко повернулися із заднього дворика кілька хвилин тому, й Анна відчайдушно хоче піти, навіть якщо решті ще весело.

Вона кидає погляд на радіоняню, що стоїть на краєчку столу, — маленька червона лампочка пристрою мерехтить, як запалена сигарета. Відеодисплей розбився — вона впустила його пару днів тому, і Марко ще не встиг з'їздити й замінити його, та аудіо й досі працює.

Раптом її охопили сумніви, вона відчула неправильність усього, що відбувалося. Ну хто йде на вечерю, лишивши немовля вдома на самоті? Яка мати пішла б на таке? Вона відчуває знайомі вже душевні страждання, затиснуті у фразу *«Ти погана мати»*.

Ну то й що, що няня не змогла? Вони мали взяти Кору із собою, посадити в переносний манеж. Але Синтія сказала — без дітей. То була вечеря для дорослих, на честь дня народження Грема. І ще й через це Синтія, що була

колись хорошою подругою, почала не подобатися Анні. Синтія не любила дітей. Ну хто дозволить собі сказати, що шестимісячному маляті не раді в гостях? Як Анна дозволила Марко переконати себе, що так чинити нормально? То було безвідповідально. Вона подумала, що сказали б інші мами з її групи, якби дізналися. *Ми лишили шестимісячну дитину вдома саму й пішли в гості до сусідів.* Вона уявила собі, як усі в шоці пороззявляють роти й западе напружена тиша. Та вона їм ніколи не скаже. Краще про це змовчати.

Вони з Марко посварилися перед вечіркою. Коли няня зателефонувала сказати, що не зможе прийти, Анна запропонувала лишитися вдома з дитиною — однаково їй не хотілося туди йти. Але Марко це аж ніяк не влаштовувало.

— Ти не можеш просто лишитися вдома, — наполягав він, коли вони сварилися на кухні.

— Я не проти лишитися вдома, — сказала вона, притишивши голос. Вона не хотіла, щоб Синтія почула через стіну, як вони сваряться через її вечірку.

— Тобі корисно буде кудись вийти, — не погоджувався Марко, й собі заговоривши тихіше. І додав: — Ти ж пам'ятаєш, що сказав лікар.

Цілий вечір вона намагалася зрозуміти, нащо він сказав ту останню фразу: щоб її зачепити, заради своїх інтересів чи просто намагався допомогти. Зрештою вона поступилася. Марко переконав її в тому, що, маючи за стіною радіоняню, вони почують, коли мала соватиметься або прокинеться. Вони ходитимуть до неї щопівгодини. Нічого поганого не станеться.

Зараз перша ночі. Піти подивитися на Кору чи вмовити Марко піти разом? Вона хоче додому в ліжку. Вона хоче, щоб ця ніч закінчилася якнайшвидше.

Вона смикає чоловіка за руку.

— Марко, — квапить вона, — нам треба йти. Вже перша ночі.

— О, ні, не йдять ще, — каже Синтія. — Ще не дуже пізно! Їй, очевидно, не хочеться, щоб вечірка закінчувалася. Вона не хоче, щоб Марко йшов. Зате вона буде зовсім не проти, якщо піде Анна, — в цьому Анна цілком упевнена.

— Для вас, може, й так, — їй вдається сказати це досить жорстко, хоч вона і напідпитку, — але мені треба встати рано, погодувати дитину.

— Бідолашна, — каже Синтія, й Анну чомусь це дратує. В Синтії немає дітей, вона ніколи їх не хотіла. Вони з Гремом бездітні з власної волі.

Важко змусити Марко піти. Він налаштований лишитися. Йому весело, Анні ж тривожніше з кожною миттю.

— Ще один, — каже Марко Синтії, простягаючи до неї келих і не дивлячись дружині в очі.

Він надзвичайно голосний сьогодні — це виглядає награно. Анна питає себе, в чому річ. Останнім часом удома він був мовчазний. Сумний, пригнічений навіть. Але сьогодні, із Синтією, він — душа компанії. Вже певний час Анна відчуває, що з ним щось не те, якби ж тільки він сказав їй, що саме. Останнім часом він мало говорить з нею. Він відсторонився. Чи, можливо, він уникає її через її післяпологову депресію. Він розчарувався в ній. А хто — ні? Сьогодні він явно віддає перевагу яскравій і блискучій Синтії.

Анна перевіряє, котра година, і терпець їй уривається.

— Я йду. Я мала глянути на дитину о першій.

Вона дивиться на Марко.

— Можеш сидіти, скільки хочеш, — кидає вона крізь зуби. Марко кидає на неї пронизливий погляд, очі в нього блищать. Раптом Анні видається, що він не такий уже й п'яний, а от їй паморочиться в голові. Вони сперечатимуться про це? На очах у сусідів? Серйозно?

Анна шукає очима свою сумочку, хапає радіоняню, розуміє, що її вштрикнуто в розетку, нахиляється, щоб витягти її, усвідомлюючи, що всі за столом мовчки

витріщаються на її розповнілу задницю. Ну й нехай собі. Вона відчуває себе так, ніби вони проти неї змовилися, ніби вважають, що вона псує їм задоволення. На очі на-вертаються сльози, та вона стримується. Вона не хоче розплакатися перед ними всіма. Синтія та Грем нічого не чули про її депресію. Вони не зрозуміють. Анна та Марко не казали про це нікому — лише матері Анни. Нещодавно Анна відкрилася їй. Вона знає, що мати нікому не скаже, навіть батькові. Анна не хоче, щоб про це знав іще хтось, Марко не хоче також, хоча й не казав цього. Та її виснажує те, що постійно доводиться щось із себе вдавати.

Коли вона повертається до них спиною, то чує в голо-сі Марко зміну настрою.

— Ти маєш рацію. Вже пізно, час нам іти, — каже він. Вона чує, як він ставить свій келих на стіл слідом за нею.

Анна повертається, прибираючи з обличчя волосся тильним боком долоні. Їй катастрофічно потрібна нова стрижка. Вона вимучено посміхається й каже:

— Наступного разу наша черга.

Сама ж подумки додає: *«Приходьте до нас додому — там є дитина, і сподіваюся, вона кричатиме цілий вечір і зіпсує вам свято. Запрошу вас якраз тоді, коли в неї прорізуватимуться зуби».*

Після цього вони швидко пішли. Їм не довелося зби-рати дитячі речі — лише себе, сумочку Анни й радіоанню, яку вона туди закинула. Синтію дратує, що вони пішли так швидко, Гремові — байдуже, й вони виходять через вра-жаюче важкі двері й спускаються сходами. Анна хапа-ється за вишукано вирізьблене поруччя, щоб утримати рівновагу. Лише кілька кроків доріжкою, і от вони вже на власному ганку із схожим поруччям і такими ж важ-кими дверима. Анна йде попереду Марко, мовчки. Мож-ливо, вона промовчить до ранку. Вона підіймається схо-дами і завмирає, наче вмурована.

— Що таке? — питає Марко, підіймаючись за нею. Анна не зводить очей із дверей. Вони прочинені, десь на три дюйми.

— Я впевнена, що зачиняла їх! — каже Анна, і голос її тремтить.

Марко стримано відповідає:

— Можливо, ти забула. Ти багато випила.

Та Анна його не слухає. Вона заходить всередину й біжить сходами нагору й через залу до дитячої кімнати, Марко ж — просто за нею. В дитячій, побачивши порожнє ліжечко, вона кричить.

Розділ 2

Анна відчуває, як її власний крик бринить їй у голові, відбивається від стін — її крик скрізь. Потім вона замовкає і стоїть перед порожнім ліжечком нерухомо, затуливши рота рукою. Марко намацує вимикач. Вони обидва витріщаються на порожнє ліжко, де мало бути немовля. Неможливо, неможливо, але дівчинки там немає. Кора не могла вибратися з ліжечка сама. Їй лише піврочку.

— Викликай поліцію, — шепоче Анна, потім її вивертає, блювотиння стікає по її пальцях і дерев'яній підлозі, коли вона нахилиється. Дитячу кімнату, пофарбовану в ніжно-жовтий колір вершкового масла із намальованими на стінах трафаретними пустотливими баранцями, вмить наповнив запах жовчі й страху.

Марко не ворухиться. Анна дивиться на нього. Він стоїть, паралізований, шокований, біля порожньої колицки, ніби не може повірити в те, що сталося. Анна бачить жах та провину в його очах і починає голосити, видаючи жахливе пронизливе виття, ніби поранена тварина.

Марко й досі не може зрушити з місця. Анна проноситься крізь вітальню до їхньої спальні, хапає слухавку

з тумбочки, набирає 911 — руки в неї тремтять — і вибльовує на телефон. Марко нарешті виходить із заціпеніння. Вона чує, як він ходить третім поверхом будинку, поки вона не може відвести очей від порожньої постелі, яку видно і крізь залу. Він перевіряє ванну нагорі й швидко проминає повз Анну, щоб подивитися в спальні для гостей, а потім і в останній кімнаті, розташованій під залюю, — її вони перетворили на офіс. Поки він шукає, Анна відсторонено думає про те, нащо він це робить. Так, ніби якась частина її розуму відокремилася, набувши здатності міркувати логічно. Їхня дитина ще не могла пересуватися самостійно. Її не може бути ні у ванній, ні у спальні для гостей, ані в офісі.

Хтось її забрав.

Коли оператор служби надзвичайних ситуацій відповідає, Анна кричить у слухавку:

— Хтось украв нашу дитину!

Їй насилу вдається вгамувати емоції, щоб відповісти на питання оператора.

— Я зрозуміла вас, мадам. Спробуйте заспокоїтися. Поліція вже виїхала до вас, — запевняє оператор.

Анна кладе слухавку. Все її тіло тремтить. Вона відчуває, як нудота знову підступає до горла. Раптом вона усвідомлює, як це виглядатиме.

Вони залишили дитину вдома саму. Чи порушили вони закон? Напевне. Як вони все це пояснюватимуть?

Марко з'являється у дверях спальні, блідий, ніби хворий.

— Це твоя провина! — кричить Анна, вирячивши очі, та, відштовхнувши його, вибігає з кімнати. Вона кидається до ванної нагору, де знову блює, цього разу до зливальниці на підставці, потім змиває бруд із рук, що тремтять, і прополіскує рота. Краєчком ока вона помічає своє відображення у дзеркалі. Марко стоїть просто у неї за спиною. Їхні очі зустрічаються в дзеркалі.

— Пробач мені, — шепоче він. — Мені страшенно шкода. Це моя провина.

І йому справді шкода, атож. Та хоча він і визнає, що винний, Анна підймає руку й щосили б'є по відображенню його обличчя у дзеркалі. Дзеркало розбивається на друзки, а вона, схлипуючи, сповзає на підлогу. Він намагається обійняти її, та вона відштовхує його й збігає сходами донизу. З долоні струменить кров, лишаючи червоний слід на поручні.

Дух нереальності просочує все, що відбувається потім. Затишний дім Анни та Марко раптом перетворюється на місце злочину. Анна сидить на канапі у вітальні. Хтось накинув їй на плечі ковдру, та вона досі тремтить. У неї шок. Поліцейські автівки припаркувалися на вулиці біля будинку, їхні вогні мерехтять червоними вуглинами, пульсують на склі вікна, яке виходить не вулицю, блимають на блідих стінах. Анна нерухомо сидить на канапі й дивиться на них, немов загіпнотизована.

Марко дає поліції стислий опис дитини — голос йому зраджує — півроку, білява, блакитноока, важить приблизно шістнадцять фунтів, удягнена в одноразовий підгузок та однотонний блідо-рожевий комбінезончик. З ліжечка також зникла біла ковдра без візерунка.

Будинок кишить поліцейськими в уніформі. Вони розпорошуються будинком і починають методично його обшуквати. На деяких із них латексні рукавички, якими вони тримають набори для збирання речових доказів. Швидка несамовита біганина Анни й Марко по кімнатах, за кілька хвилин до приїзду поліції, нічого не дала. Пошукова бригада рухається повільно. Ясна річ, вони шукають не Кору — вони шукають доказів. Дитини тут уже нема.

Марко сидить на канапі поряд із Анною, обійнявши її, міцно притискаючи до себе. Їй хочеться вирватися, та вона цього не робить. Вона дозволяє його руці лишатися

там, де вона є. Як це виглядатиме, якщо вона його відштовхне? Від нього тхне спиртним.

Тепер Анна звинувачує себе. Це її провина. Їй і хотілося б звинуватити Марко, але ж вона погодилася залишити дитину саму. Краще б вона лишилася вдома. Ні — краще б вона взяла Кору із собою до сусідів, щоб вона теж повеселилася в Синтії. Невже Синтія справді вигнала б їх і зіпсувала вечірку, яку влаштувала для Грема? Це усвідомлення прийшло запізно.

Тепер усі звинувачуватимуть їх, і поліція, й усі решта. Так їм і треба за те, що залишили дитину саму. Вона б теж так подумала, якби це сталося з кимось іншим. Вона знає, як матері люблять пообговорювати інших, і знає, як приємно це слухати. Вона думає про те, що говоритимуть про неї в її компанії матусь, які зустрічаються раз на тиждень одна в одній вдома, щоб випити кави й попліткувати.

Зайшов хтось іще — то був стриманий чоловік у добре пошитому темному костюмі. Поліцейські в уніформі ставляться до нього з повагою. Анна підіймає голову, щоб подивитися на нього, ловить пронизливий погляд його блакитних очей і запитує себе, хто він такий.

Він підходить, сідає на одне з крісел навпроти Анни й Марко та представляється детективом Ресбаком. Потім нахилиється вперед.

— Розкажіть мені, що сталося.

Анна тієї ж миті забула прізвище детектива, чи воно просто не зафіксувалося в її свідомості. Вона вловила лише «детектив». Вона дивиться на нього — прямота і розум, які вона бачить за цими очима, дають їй надію. Він їм допоможе. Він допоможе знайти Кору. Вона намагається зосередитися, але не може. Вона водночас нашорошена й відсторонена. Вона просто витріщається детективу у вічі, лишивши Марко пояснювати, що сталося.

— Ми були за стінкою, — каже Марко, й видно, що він хвилюється. — У сусідів. — Раптом він замовкає.

— Так, — каже детектив.

Марко вагається.

— Де в цей час була дитина? — питає детектив.

Марко не відповідає. Йому не хочеться казати.

Анна, зібравшись, відповідає за нього, її обличчям течуть сльози:

— Ми залишили її тут, у ліжечку з радіонянею. — Вона дивиться на детектива, очікуючи реакції *«Які жакливі батьки!»*, але він не проявляє жодних емоцій.

— Радіоняня була увімкнена, і ми постійно перевіряли, чи все добре. Щопівгодини. — Вона кидає погляд на Марко. — Ми ніколи б не могли подумати... — та вона не може закінчити речення. Вона затуляє рота рукою, притискаючи пальці до губ.

— Коли востаннє ви ходили до неї? — запитує детектив, дістаючи маленького записника із внутрішньої кишені піджака.

— Я ходила до неї опівночі, — каже Анна. — Я запам'ятала час. Ми ходили до неї щопівгодини, і тоді була моя черга. З нею все було гаразд. Вона спала.

— Я знову пішов до неї о пів на першу, — сказав Марко.

— Ви абсолютно впевнені, що правильно пам'ятаєте час?

Марко кивнув і втупився в підлогу.

— І то була остання перевірка перед тим, як ви повернулися додому?

— Так, — каже Марко, зводячи очі на детектива, нервово торсаючи рукою своє темне волосся. — Я ходив до неї о пів на першу ночі. То була моя черга. Ми дотримувалися графіка.

Анна кивнула.

— Скільки ви випили того вечора? — запитує Марко детектив.

Марко червоніє.

— У них була невеличка вечірка, у сусідів за стіною. Я випив кілька келихів, — визнає він.

Детектив повертається до Анни.

— А ви щось пили в гостях, місіс Конті?

Її обличчя горить. Матерям, які годують грудьми, пити не можна. Їй хочеться збрехати.

— Я пила вино за вечерею. Не знаю, скільки саме я випила, — сказала вона. — То було застілля.

Вона розмірковує про те, наскільки п'яною виглядає і що детектив про неї думає. Їй здається, що він бачить її наскрізь. Вона згадує, що зблювала в дитячій кімнаті. Чи відчуває він від неї запах алкоголю так, як вона відчуває його від Марко? Вона згадує про вдрузки розбите дзеркало у ванній, закривавлену руку, тепер перев'язану чистим рушником із кухні. Їй соромно за те, як вони зараз виглядають: п'яні батьки, які лишили свою шестимісячну доньку саму. Вона думає, чи висунуть їм звинувачення.

— Яке це має значення? — запитує Марко в детектива.

— Це може вплинути на достовірність ваших свідчень, — каже детектив прямо. Він не схильний засуджувати. Його, здається, цікавлять лише факти.

— О котрій ви пішли з вечірки? — запитує він.

— Було майже пів на другу, — відповідає Анна. — Я постійно перевіряла час на мобільному. Я хотіла вже піти. Я... Я мусила сходити до неї о першій — була моя черга — та мені здавалося, ми от-от зберемося додому, і я вмовляла Марко поквартитися. — Провина її роздирає. Якби вона не пропустила чергування о першій, чи зникла б її донька? А втім, було багато способів не допустити цього.

— Ви зателефонували в 911 о першій годині двадцять сім хвилин, — сказав детектив.

— Вхідні двері були відчинені, — пригадує Анна.

— Вхідні двері були відчинені? — повторює детектив.

— На три-чотири дюйми. Я впевнена, що зачиняла їх, коли ходила до неї опівночі, — каже Анна.

— Наскільки ви впевнені?

Анна думає про це. А чи справді вона була впевнена? Вона була цілком переконана в цьому, коли побачила прочинені двері. Але тепер, після всього, що сталося, чи могла вона бути певна бодай у чомусь? Вона повернулася до чоловіка.

— Ти впевнений, що не залишив дверей прочиненими?

— Я певен, — відрізує він. — Я не користувався передніми дверима. Я заходив через задні.

— Ви заходили через задні двері, — повторює детектив.

— Можливо, я й не зачинив їх на ключ, — визнає Марко, затуливши обличчя долонями.

Детектив Ресбак уважно дивиться на подружжя. Дитина зникла. Її викрадено з ліжечка — якщо батькам Марко та Анні Конті можна вірити — десь між 00:30 та 01:27 ночі незнайомою людиною або людьми, у той час як батьки були в гостях у сусідів за стіною. Двері були трохи прочинені. Можливо, батько не замкнув задні двері на ключ — власне, коли приїхала поліція, вони були зачинені, але не замкнені. Мати, безсумнівно, шокована. Батько теж, здається, вбитий горем. Але відчувається, що тут щось не так. Ресбак розмірковує, що ж відбувається насправді.

Детектив Дженнінгз робить йому знак рукою.

— Вибачте, — каже детектив Ресбак і на мить залишає приголомшених батьків.

— Що таке? — тихо питає Ресбак.

Дженнінгз тримає маленький слоїк пігулок.

— Знайшли це в шафці у ванній, — каже він.

Ресбак бере прозорий пластиковий контейнер у Дженнінгза й вивчає етикетку: АННА КОНТІ, СЕРТРАЛІН, 50 МГ. Ресбак знав, що «Сертралін» — це потужний антидепресант.

— Дзеркало у ванній нагорі розбите, — каже йому Дженнінгз.

Ресбак киває. Він ще не був нагорі.

— Щось іще?

Дженнінгз хитає головою.

— Поки що більше нічого. У будинку, здається, чисто. Більше нічого начебто не вкрали. Решту дізнаємося від експертів за кілька годин.

— Добре, — сказав Ресбак, віддаючи слоїк Дженнінгзу.

Він повертається до пари на канапі й продовжує ставити запитання.

Дивиться на чоловіка:

— Марко, — нічого, якщо я називатиму вас Марко? — що ви робили після того, як навідали дитину о дванадцятій тридцять?

— Я повернувся на вечірку, — сказав Марко. — Вичував цигарку в сусідів на внутрішньому дворіку.

— Ви були самі, коли палили?

— Ні, зі мною була Синтія, — на цих словах Марко червоніє. Ресбак це помічає. — Це сусідка, яка запросила нас на вечерю.

Увага Ресбака перемикається на дружину. Вона — приваблива жінка, з приємними рисами обличчя та блискучим каштановим волоссям, але зараз якась посіріла.

— А ви не палите, місіс Конті?

— Ні, я — ні. Але Синтія палить, — каже Анна. — Я лишилася за столом із її чоловіком, Гремом. Він ненавидить цигарковий дим, а оскільки то був його день народження, то я подумала, що буде нечемно лишити його самого в кімнаті. — А потім вона раптом випалює: — Синтія цілий вечір фліртувала з Марко, і мені було шкода Грема.

— Зрозуміло, — каже Ресбак. Він уважно розглядає чоловіка — той являє собою цілком гнітюче видовище. Він також виглядає знервованим і винним. Ресбак повертається до нього.

— Тож ви були на внутрішньому дворіку в сусідів десь після пів на першу. Приблизно як довго ви були на вулиці?

Марко безпорадно хитає головою.

Літературно-художнє видання

ЛАПЕНА Шарі
Подружжя по сусідству

Керівник проекту *М. Г. Шакура*
Відповідальний за випуск *Н. О. Міщенко*
Редактор *С. М. Гук*
Художній редактор *А. В. Ачкасова*
Технічний редактор *В. Г. Евлахов*
Коректор *М. М. Куценко*

Підписано до друку 09.06.2017. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «FranklinGothicBookITC». Ум. друк. арк. 15,12.
Наклад 4000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПАТ «Білоцерківська книжкова фабрика»
09117, м. Біла Церква, вул. Леся Курбаса, 4
впроваджена система управління якістю
згідно з міжнародним стандартом DIN EN ISO 9001:2000

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@bookclub.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Шарі Л.

Л24 Подружжя по сусідству / Лапена Шарі ; пер. з англ.
Ю. Максимейко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб
Сімейного Дозвілля», 2017. — 288 с.

ISBN 978-617-12-3388-1

ISBN 978-0-735-22108-6 (англ.)

Анна й Марко в розпачі: поки вони були на вечірці в сусідів, хтось викрав із дому їхню доньку Кору. Поліція підозрює батьків у вбивстві немовляти, але через певний час викрадачі вимагають викуп — п'ять мільйонів доларів. Батьки Анни погоджуються допомогти. Гроші злочинцям має доставити Марко. Коли він приходить до тями від удару по голові, то розуміє: у нього немає ні грошей, ні Кори. Чоловік робить страшне зізнання, що докорінно змінює життя родини. І не тільки їхньої...

УДК 821.111(73)